

Deures d'estiu (o les matemàtiques del procés)

L'altra llista té una pendent tan plana que costa saber si és positiva, negativa o zero

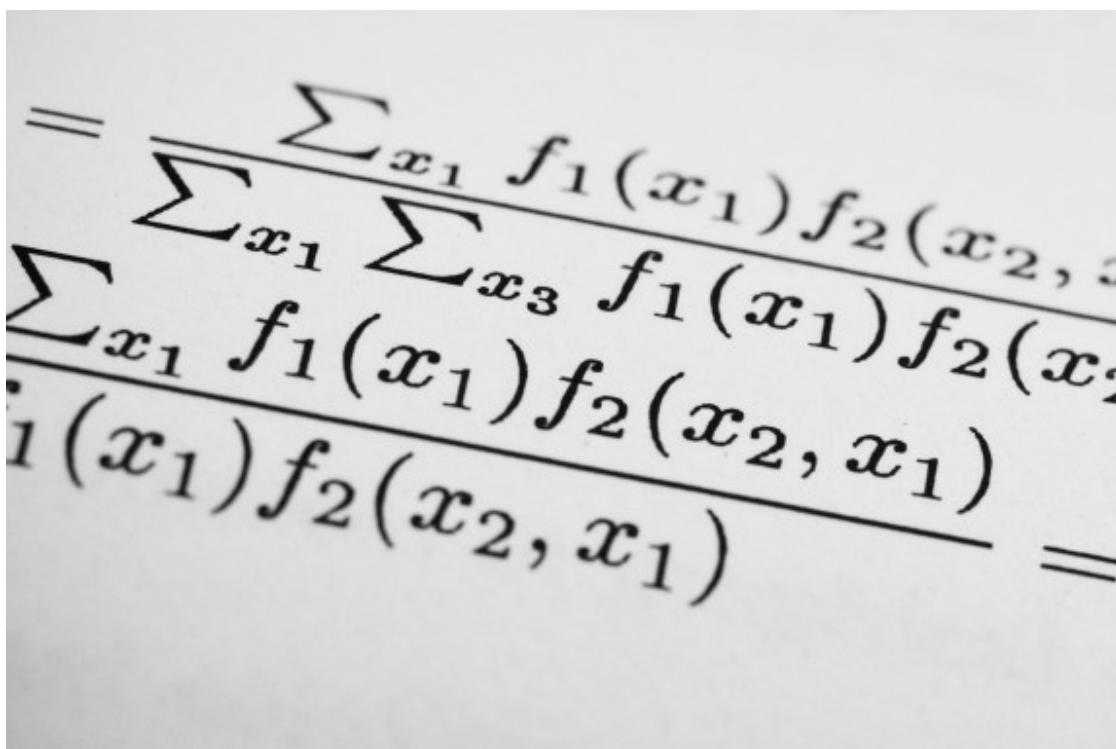

Foto: Tony Kamenick

Una de les maniobres matemàtiques que més m'agradaven eren les simplificacions. Agafaves una fórmula enrevessada, plena de coeficients, variables, signes, exponents, símbols? i, a poc a poc, l'anaves despullant de tot el que no era imprescindible fins que, al final, davant dels ulls t'apareixia una preciosa equació, deliciosament senzilla, esperant a ser resolta.

Amb les eleccions que ens vindran al damunt després de l'estiu passa alguna cosa semblant: hi ha tant material superflu, enganyós, redundant, que potser fóra bo fer-hi alguna mena de simplificació per mirar de resoldre les incògnites que plantegen.

Per començar, amb l'enunciat: alguns diuen que són plebiscitàries, d'altres que són només unes eleccions al Parlament i d'altres ens recorden que no són més que autonòmiques o fins i tot regionals. Simplifiquem, fora adjectius. Tothom està d'acord en l'essencial: són unes eleccions (almenys de moment), doncs matem-ho aquí. Total, per què necessitem adjectivar-les? En unes eleccions el que cal és votar, no? Doncs votem.

Aquesta era la part senzilla, ara anem a la complicada: les llistes. D'entrada, el panorama resulta un pèl desconcertant, així que mirem de nou de simplificar. Per començar, traient factor comú:

totes les llistes diuen que la seva proposta és la bona, que saben què cal fer i que els altres no en tenen ni idea. Els qui no han governat mai diuen que la culpa de tot és dels qui han governat i que ells ho faran molt millor; i els qui ja han governat diuen que els que no ho han fet no saben de què parlen, que la culpa de tot és dels qui van governar quan ells no governaven, i que ells ho faran molt millor. Com que, si fa no fa, tots diuen el mateix, podem eliminar-ho.

Un cop reduïda la part comú, apliquem la propietat associativa i dividim les llistes en grups: (obro parèntesi) les de sempre (tanco parèntesi) més (obro parèntesi) les noves (tanco parèntesi) més la CUP. Pel que fa a les de sempre, diuen bàsicament el mateix de sempre, amb els arguments de sempre i les promeses de sempre; així que si ja li està bé com estan les coses, no cal que perdi més el temps, ja té la solució. Només haurà d'escollir entre els de sempre de dretes i els de sempre d'esquerres, però no pateixi que aquí aplica la propietat commutativa perquè, manin uns o manin els altres, al final el resultat ve a ser sempre el mateix.

Anem doncs per les llistes noves. Aquesta és la part més difícil, hi ha només dos polinomis però tots dos incorporen una barreja de variables força complexa. Tant un com l'altre proposen canvis substancials, així que calculem-ne les derivades (ja els he avisat que aquesta era la part complicada); observarem que hi ha una diferència fonamental: la velocitat del canvi en funció de la variable independent. Una llista ho té clar i vol anar ràpid, i porta al seu programa electoral la independència, mentre que l'altra té una pendent molt més plana, tant que costa saber si és positiva, negativa o zero. Per acabar de diferenciar-les, calculem-ne els límits (tranquils, ja és l'última operació estranya): el de la segona llista està clar, la Constitució Espanyola, mentre que el de la primera tendeix a infinit, és a dir, vol anar més enllà, però vés a saber on acabarà.

Un cop obtingudes les derivades i els límits, la solució hauria de ser més clara: si n'està fins al capdamunt de la Constitució, vol la independència i la vol aviat, triï la primera llista; si no, triï la segona. Que vostè és d'esquerres i li provoca urticària votar una llista amb Artur Mas? Doncs enumeri les seves prioritats: si la primera és la independència, compri's una pomada contra la urticària; si no, voti l'altra llista. Que vostè és de dretes i la seva religió li impedeix votar una llista encapçalada per un comunista? Doncs enumeri les seves prioritats: si la primera és la independència, vagi a confessar-se després de votar; si no, torni a la fase anterior, a la dels partits de sempre, i allà podrà triar entre els de sempre-de sempre, els nous-de sempre i els divorciats-de sempre.

Per acabar, ens queda només la CUP. La CUP és la constant de l'equació, no cal simplificar-la perquè la seva proposta ha estat (fins ara) clara i concreta, tant que ha deixat en evidència termes de grau presumptament molt més alt. El paper de les constants sembla menor, però sempre acaba influint en el resultat final i, en situacions molt ajustades, pot ser decisiu.

Crec que ja no es pot simplificar més o acabaríem resolent el problema i això, al capdavall, ho han de fer vostès solets. Facin els deures, sisplau.

Foto: Adrià Costa